

διευθύνει μια σειρά συναντήσεων ανάγνωσης στο Βιβλιοπωλείο Sappho στην Glebe Point Road και ενθαρρύνει δυναμικά την πειραματική γραφή.

Το 1986, άκουσα για μια γκαλερί που την διέυθνε μια ομάδα καλλιτεχνών κάπου στα όρια του Glebe με το Ultimo. Ονομαζόταν Kelly Street Kolektiv και στεγαζόταν στην παλιά αποθήκη που είναι τώρα το International Grammar School. Κάποιοι φίλοι είπαν, «Είναι ένας καταπληκτικός τύπος που τον λένε Hilik (Mirankar), πρέπει να τον συναντήσεις!» Έτσι κι έγινε και ζούμε πλέον μαζί εδώ και περισσότερα από τριάντα χρόνια και διευθύνουμε μαζί την The Shop Gallery. Η Kelly Street Kolektiv ήταν μια αποκάλυψη εκείνη την εποχή. Είχε παρόμοιες ιδέες με την Ένωση Ποιητών, προωθούσε τους καλλιτέχνες ανεξάρτητα από τις δομές της κυρίαρχης τέχνης, και είχε τις ίδιες εσωτερικές συγκρούσεις όσον αφορά την ανεξαρτησία. Η πολιτική της Kolektiv: Δεχόμαστε οποιονδήποτε αυτοχαρακτηρίζεται καλλιτέχνης.

Kelly St Kolektiv sign

Είδα τον Hilik για πρώτη φορά, στις αρχές της δεκαετίας του ογδόντα, να ακονίζει μαχαίρια έξω από ένα κρεοπωλείο στην Glebe Point Road, να δουλεύει με ένα παράξενο, θορυβώδες εργαλείο στο πίσω μέρος μιας μοτοσυκλέτας με ένα μπιτόνι γεμάτο νερό τοποθετημένο πάνω από τον τροχό ακονίσματος. Ο Hilik, πολύ περισσότερο δεμένος με την τοπική κοινότητα, από όσο θα μπορούσα να είμαι ποτέ εγώ. Εκεί έξω, δουλεύοντας στο δρόμο, δημιουργώντας σχέσεις καθημερινά. Τους ήξερε όλους, τον ήξεραν όλοι. Γεμίσαμε τον δρόμο μας με τα ξύλινα γλυπτά του τοποθετημένα στις μπροστινές αυλές των γειτόνων.

Υπάρχει μια καρτ ποστάλ ενός πίνακα της ζωγράφου και σεφ Eloise O'Hare για τον εορτασμό των είκοσι ετών του καφενείου Badde Manors. Δείχνει μια πληθώρα μικροσκοπικών μορφών να ασχολούνται με μια ποικιλία δραστηριοτήτων - συμπεριλαμβανομένου του Hilik με τον τροχό ακονίσματος πάνω στη μοτοσυκλέτα του.

Όταν πρωτοσυναντηθήκαμε, ο Hilik είχε ένα στούντιο σε μια παλιά αποθήκη στο Ultimo, ακριβώς απέναντι

από το όριο της Bay Street με το Glebe. Μπορούσα να σταθώ έξω από το σπίτι μου, εκεί που ανηφορίζει η Queen Street, και να τον δω, από το ίδιο περίπου ύψος, να δουλεύει στο στούντιο του, στον τρίτο όροφο του κτιρίου. Μια σειρά από ποιήματα που έγραφα και που δημοσιεύθηκαν σε ένα δίγλωσσο αγγλικό-κινεζικό βιβλίο, το Small Wonders, το 2012, αναφέρονται στην ιδέα του «τοπικού» και στη σχέση μας με το Glebe. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από ένα από αυτά τα ποιήματα, «Ακόμα κι αν συνέβη»:

από απόσταση, δύο μικρές φιγούρες
διαγράφονται στο τετράγωνο που σχηματίζει το φως
της πόρτας

Μπορώ να σε δω και μπορείς να με δεις
ο τρίτος όροφος στο ίδιο επίπεδο όταν στέκομαι στο
ύψωμα
του δρόμου έξω από το σπίτι μου

η μεγάλη αποθήκη έγινε σχολείο
και εσύ τώρα μαζί μου μέσα στο σπίτι
κι όσα συνέβησαν στο παρελθόν μας περιβάλλουν

αδρό το περίγραμμά μας
αιωρείται ακόμα εκεί στην πρόσοψη
του νέου κτιρίου.

Για τρεις δεκαετίες πηγαίνω από το Glebe στα δυτικά προάστια για να διδάξω, πρώτα επί είκοσι χρόνια, καλές τέχνες στα Κέντρα Εντατικής Εκμάθησης της Αγγλικής και έπειτα, για δέκα χρόνια, εργαζόμουν πιο κοντά στο σπίτι μου, σε ένα γενικό γυμνάσιο όπου δίδασκα αγγλικά. Σταμάτησα τη διδασκαλία πριν από μερικά χρόνια και συνεχίζω να ζω στο Glebe χωρίς άλλες υποχρεώσεις. Ένιωσα σαν να επέστρεφα στις μέρες της δεκαετίας του εβδομήντα, και τώρα, έχοντας ανοίξει μια γκαλερί στον κεντρικό δρόμο, η ζωή είναι τέχνη πέρα ως πέρα. Μια φίλη που ήταν για χρόνια κάτοικος του Glebe επέστρεψε πρόσφατα για να ζήσει στον γαλάζιο πύργο που βλέπει στο πάρκο Wentworth, σε ένα διαμέρισμα στο δωδέκατο όροφο. Την επισκέπτομαι για να τραβήξω φωτογραφίες καθώς ο ήλιος δύει και βλέπω ένα πανόραμα του Glebe που δεν είχα ξαναδεί. Στο νότο, υπέροχα λευκά σύννεφα αιωρούνται πάνω από το εμπορικό κέντρο Broadway με τις πινακίδες νέον να λάμπουν στο λυκόφως. Στα δυτικά, το ηλιοβασίλεμα καίει πάνω από τις σειρές των ομοιόμορφων σπιτιών που τα

χωρίζει μεσοτοιχία και οι γυάλινοι τοίχοι των κτιρίων της πόλης στα ανατολικά γίνονται πράσινοι.

Ο τίτλος αυτού του δοκιμίου προέρχεται από ένα δοκίμιο του Τζον Κέιτζ με τίτλο «On Robert Rauschenberg, Artist and his Work».

Υστερόγραφο

Και οι δυο γονείς μου, Stefania Siedlecky και John Couani, ήταν γιατροί και εργάστηκαν μαζί ως γενικοί παθολόγοι για περίπου 25 χρόνια. Η Stefania είχε εργαστεί στον Οικογενειακό Προγραμματισμό για πολλά χρόνια με μερική απασχόληση και ήταν η πρώτη γυναίκα γιατρός που βοήθησε στη δημιουργία του Κέντρου Υγείας Γυναικών Leichhardt. Στη συνέχεια έγινε σύμβουλος για την Υγεία των Γυναικών στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, σπούδασε Ιατρική Δημογραφία και έλαβε τον τίτλο AM για το έργο της. Ο Τζον εργάστηκε για ένα διάστημα στο Σίδνεϊ, στον τομέα της ψυχιατρικής και συνδέθηκε με την ριζοσπαστική ψυχιατρική. Έζησε, και αυτός, στο Glebe κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του εβδομήντα με τη σύντροφό του, την ψυχίατρο Helen Borman και τον αδερφό μου Adrian Couani.

Badde Manors cafe, by Eloise O'Hare.
Image used with permission of the artist.

Works cited

- John Cage, On Robert Rauschenberg, Artist, and his Work (1961).
Anna Couani, even if it happened, Small Wonders Flying Islands Press (2012).
Paul Irish, Hidden in Plain View: The Aboriginal People of Coastal Sydney, NewSouth (2017).

Η Άννα Κουάνι είναι συγγραφέας και εικαστικός καλλιτέχνης. Ζει στο Σίδνεϊ και διευθύνει την αίθουσα τέχνης The Shop Gallery στο Glebe.

Πρόσφατα βιβλία:
Thinking Process, (Owl Press 2017),
Small Wonders, (Flying Islands Press 2012).